

HET KIND VAN DEN DRONKAARD.

Gen Verhaal

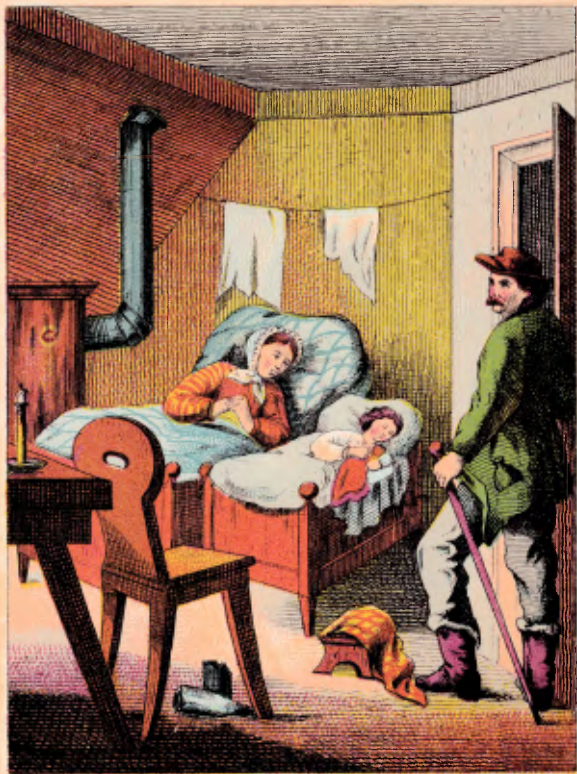
VAN

K. A. VAN LUMMEL.

Met een Plaatje.

TWEDE DRUK.

AMSTERDAM,
HOEKER & ZON.

*De deur wordt geopend en – daar
staat haar man.*

HET KIND VAN DEN DRONKAARD.

't Was verschrikkelijk koud. De noordenwind gierde door de straten; de sneeuwvlokken dwarrelden neêr; de vorst teekende bloemen op de ruiten. Hoe gelukkig zijn zij, die in hunne verwarmde vertrekken en in den gezelligen kring hunner huisgenooten de guurheid van het weder kunnen vergeten!

In een der achterbuurten eener groote koopstad treden wij evenwel in een armoedige woning een kamertje binnen, dat noch gezellig noch verwarmd kan genoemd worden. Op ons vragen naar de woning van Mej. N. was ons in dit huis een smalle trap aangeezen, en met de woorden „op de derde” was ons gemeld dat wij na die trap nog twee andere moesten beklimmen, om op de derde verdieping de verblijfplaats van haar, die wij zochten, te vinden.

De naakte wanden van dit vertrek, de uitgedoofde kachel, het gebrek aan huisraad, alles toonde ons aan dat dit een verblijf der armoede was.

Toch liepen er in de buurt geruchten dat het gezin, 't welk hier woonde, betere dagen had gekënd; toch waren de bewoners van dit armoedig vertrek onderscheiden van de overige bewoners der buurt. Men kon bemerken dat zij oorspronkelijk niet behoorden tot die menschen, welke gewoonlijk de achterbuurten bevolken.

Die geruchten behelsden waarheid en de geschiedenis van dit gezin kan menigeen tot leering zijn.

Elf jaar geleden was het door de gansche stad bekend dat de heer N. zou huwen met een aanzienlijke dame. Van alle zijden ontving het jonge paar gelukwenschingen, de wereld stond aan alle zijden voor hen open en menigeen benijdde hun geluk. Al wat rijkdom kon geven was het hunne, en ook zij geloofden dat niets hun geluk in den weg zou staan. Den eersten tijd van hun huwelijk gevoelden zij zich waarlijk gelukkig en toen, omstreeks twee jaar later, de kleine Anna was geboren, waren al hunne wenschen bevredigd, hun geluk was, zooals zij meenden, bevestigd.

De heer N., die vóór zijn huwelijk tal van vrienden en bekenden had, had zich na zijn huwelijk bijna uitsluitend bemoeid met vrouw en kind, en den tijd, die hem van zijne zaken overbleef, had hij alleen hun gewijd. Natuurlijk gaf dit gedrag zijnen vroegeren vrienden geen genoegen. Zij misten hem in hun gezelschap, dat hij steeds door zijne vroolijkheid had weten te vermaken. Menigmaal hadden zij hem dan ook reeds uitgenoodigd om, al ware het slechts voor een enkelen avond, weder eens in hun midden te ko-

men. In den eersten tijd kostte het den heer N. volstrekt geen moeite om voor die uitnoodigingen te bedanken, en hij gevoelde volstrekt geen behoefte aan afleiding buiten zijne woning.

Dit deed hij niet, omdat hij beseftte hoe gevaarlijk het was een eerste schrede te zetten op het pad der verleiding, want hij geloofde zich sterk genoeg om elke verzoeking te weêrstaan; hij gevoelde slechts geen lust om aan de uitnoodiging zijner vrienden gevolg te geven.

Hieraan was het toe te schrijven, dat hij, die noch kwaad, noch gevaar zag in het voldoen aan die uitnoodiging, eindelijk beloofde een avond in het midden van zijn vroeger gezelschap te komen doorbrengen. Misschien had hij het nu nog niet beloofd, indien niet zijne vrouw met het kind voor eenige dagen op reis was gegaan, en hij zich dus geheel alleen thuis bevond en zich zeer eenzaam en verlaten gevoelde.

Hij hoopte op die wijze den avond wat te bekorten. Maar toen hij zich in het gezelschap bevond, gevoelde hij spijt; het beeld zijner vrouw en de gedachte aan zijn kind weken geen oogenblik van hem. Het duurde evenwel niet lang of hij gevoelde zich rustiger, kalmer, opgeruimder, vroolijker, ja, na eenigen tijd waren de gedachten aan vrouw en kind zelfs verbannen.

De tijd ging snel voort en nauwelijks kon hij zijne oogen gelooven, toen hij zag dat het reeds tien uur was. Deze verandering was slechts toe te schrijven aan den ijver, betoond in het ledigen der steeds opnieuw gevulde glazen.

Thuis gekomen vond hij het huis nog eenzamer, nog stiller en gevoelde hij nog meer behoefte aan gezelschap en afleiding. Hij begaf zich spoedig te bed maar — sliep niet. Nog steeds verkeerde hij in gedachten in die levendigheid, in dien kring, waar men zoo gezellig bijeenzat, waar men sprak over allerlei, somtijds zeer nuttige zaken: Eindelijk kwam hij tot het besluit, dat het voor een man van zaken, zooals hij was, niet alleen aangenaam, maar ook nuttig en noodig was om het koffiehuis te bezoeken. De verleider spiegelde hem alles zoo schoon voor en hij trachtte zijn verontrust geweten tot zwijgen te brengen. Het gelukte hem evenwel niet, daar ten leste toch het beeld van zijne vrouw en van zijn kind bij hem op den voorgrond trad.

Laat in den nacht sliep hij in en zelfs zijn slaap was onrustig. Bij het ontwaken gevoelde hij zich onrustig en lusteloos, hij had geen vrede in het hart. Een blik op de pendule overtuigde hem dat het hoog tijd was, zich naar het kantoor te begeven. Na haastig te hebben ontbeten, begaf hij zich er heen, maar den ganschen dag was hij gejaagd en ongeschikt voor zijn werk. Een hevige strijd werd in zijn binnenste gestreden, en hij kende de bron niet, waarin alleen kracht te vinden is om staande te blijven op het pad des verderfs, waarop hij voortholde. Hij zag het groote gevaar niet in, omdat hij er zich sterk tegenover waande; de gejaagdheid en onrust, die hem bangstigten waren bewijzen van zwakheid, in zijne oogen. De kantooruren verstreken langzaam en alles liep hem dien dag tegen. Eindelijk is het uur van sluiten ge-

slagen en hij hegeeft zich naar huis. Overal waar hij gaat blijft de onrust in zijn hart voortduren, en thuis gekomen hegeeft hij zich onmiddellijk na gegeten te hebben naar zijn eigen vertrek.

De groote vraag is nu voor hem: hoe zal ik heden den avond doorhengen?

Voor eenige dagen nog kwam die vraag nooit hij hem op, ja, zou hij het een onmogelijkheid gerekend hebben, dat zij ooit in hem zou opkomen. De avond was toen gewijd aan zijn gezin, maar nu haakte hij reeds naar genot huiten zijne woning, naar genoegens, waarin zijne vrouw noch de kleine Anna zouden deelen.

Wel kwam hun heeld hem voor den geest, maar hij beschouwde hen nu als een heletsel, om in het vervolg te doen wat hij nu doen kon zonder dat zij er eenig verdriet van konden hebben. Daarenhoven 't was geen kwaad, dus hij zou ook dezen avond zijnen wil volgen. Hoewel hij meende overtuigd te zijn dat hij geen kwaad deed, trachtte hij toch op alle mogelijke wijzen zich te verontschuldigen. Iedereen hezocht bijna het koffiehuis; zijne vrouw zou liever hebben dat hij den avond genoeglijk doorbracht dan dat hij zoo geheel alleen thuis bleef; hij zou wel zorgen dat hij zichzelf meester bleef en dergelijke redenen meer — moesten hem rust geven. Het lastige geweten liet zich daarmede evenwel niet tevreden stellen en bleef steeds voortkloppen, maar vruchteloos. O, had hij de toekomst kunnen inzien; had hij kunnen hedenken de vreeselijke gevolgen, die zijn gedrag zou hebben, hij zou zich op de knieën geworpen en tot God geheden hebben.

ben om kracht en steun tegenover de verzoeking; maar — hij was sterk in zich zelf; hij had geen behoefte aan hulp en hij zou zich staande houden. Die staat zie toe dat hij niet valle!

Hij kleedt zich, begeeft zich opweg en vindt in het koffiehuis zijne vrienden van den vorigen avond terug. Algemeen wordt hij begroet en allen zijn verblijd dat hij eindelijk zijn kluzenaarsleven wil afleggen en als vanouds in gezelschap met hen verkeerren.

De heer N. had er nog volstrekt niet aan gedacht zijn leven zoo geheel en al te veranderen; was zijne vrouw weder thuis dan bleef hij bij haar, zoo meende hij — toch sprak hij dit niet uit.

De kring groeide langzamerhand aan, men sprak, dronk en was vroolijk. Telkens werden de glazen weder gevuld; het gesprek werd levendiger. De heer N. gevoelde zich hoe langer hoe meer op zijn gemak, zulk eene gezelligheid had hij thuis nooit gekend. Wat was 't daar altijd stil, hij sprak dan slechts met zijne vrouw, of luisterde naar het gekraai van de kleine Anna; maar hier — hoeveel prettiger zat men hier bijeen.

Een der gasten riep eindelijk om de kaarten. Zij werden geschud en rondgedeeld, en de heer N. verdiepte zich geheel en al in het spel. Toch lukte het dezen avond niet. Er werd veel gedronken, lang gespeeld en de heer N. verloor keer op keer. De klok van middernacht deed zich eindelijk hooren, en met onvaste schreden begaf hij zich huiswaarts, waar de dienstboden met ongeduld de terugkomst van hun heer afwachtten.

Op zijne kamer gekomen, zag hij een brief op de tafel liggen. 't Was een brief zijner vrouw. Hij opend den brief, maar de letters dansten hem voor de oogen; hij kon niet lezen en wierp den brief neer. Hij sliep dien nacht zeer vast, en bemerkte bij zijn ontwaken tot zijn schrik dat het reeds elf uur was. Dus — reeds twee uur over kantoortijd. Hij stond gemelijk op en zag den brief zijner vrouw op den grond liggen. Haastig nam hij hem op, maar durfde bijna niet lezen. Zijn geweten sprak luider en luider; hij verweet zichzelf zijn gedrag en elk woord van liefde, door zijne vrouw hem geschreven, scheen hem eene bestraffing toe. Voor een oogenblik ontwaakte zijn beter gevoel. Hij wilde alles aan zijne vrouw schrijven, hij zou terugkeeren van den verkeerden weg, dien hij bewandelde, hij zou geen voet meer in het koffiehuis zetten, nooit zou hij meer de kaarten in handen nemen — hij zou weder leven voor zijn vrouw en kind — dat alles zou hij doen. O, die eigen kracht, hoe menigeeen heeft reeds de droeve ervaring opgedaan, dat juist als wij ons sterk en krachtig gevoelen, het gevaar om te vallen het grootst, ja onvermijdelijk is. Na den middag begaf de heer N. zich naar zijn kantoor, en bemerkte reeds welk een ongunstigen invloed zijne afwezigheid had uitgeoefend; en toch was hij niet in staat de gedachten bij zijn werk te bepalen. De brief, dien hij aan zijne vrouw moest schrijven, en waarin hij alles wilde mededeelen, de gebeurtenissen van den vorigen avond, dat alles speelde hem door het hoofd en geen oogenblik kon hij zich rustig aan het werk zetten.

Hij schreef den brief en verzond hem. Wat had hij geschreven? Hij schreef eenige onbeduidende regels, meldde niets van hetgeen er gebeurd was, en sloot den brief met te schrijven dat hij hoopte, dat zij veel genoeg zou smaken, en liet zelfs niet doorschemeren dat hij naar hare thuiskomst verlangde.

Een zijner goede plannen was dus reeds niet ten uitvoer gebracht. Toch stond zijn plan nog vast om dien avond niet uit te gaan.

Thuis gekomen, zocht hij allerlei werk om zich te verstrooien en den tijd te dooden. Na lang te hebben gezocht nam hij een boek en zou gaan lezen.

Nauwelijks evenwel was hij begonnen toen er gescheld werd en een zijner vrienden zich bij hem liet aandienen. Wat zou hij doen? Hij stond op het punt om belet te geven, te zeggen dat hij niet wel was, enz.; maar — wat zou men dan denken en — indien hij niet uit wilde gaan, ging hij immers niet. Hij liet den bezoeker binnenkomen. Den vorigen avond had de heer N. verteld dat zijne vrouw op reis was, en daarom meende nu deze vriend hem geen ondienst te doen door hem een poosje gezelschap te komen houden, dan konden zij, zooals hij zeide, straks samen naar het koffiehuis gaan. Het woord: „Ik ga heden avond niet uit” zweefde den heer N. op de lippen, maar hij kon het niet uitbrengen; en toen een half uur later de bezoeker opstond met de woorden: Gaat gij nu mede? miste de sterke man de kracht om „neen” te zeggen en volgde werktuigelijk. Hoe zwaar valt het, ja, hoe

onmogelijk is het zichzelf zonder hulp van God uit de strikken der zonde los te rukken!

Deze en de volgende avonden werden doorgebracht op dezelfde wijze als de vorige. Steeds evenwel werd er meer gedronken, steeds om hooger inzet gespeeld, steeds meer verloren. De heer N. kon spoedig niet meer buiten drank en spel en zag met schrik den dag naderen, waarop zijne vrouw zou terugkeeren. In hoe korten tijd was deze geheele omkeering tot stand gekomen! Eindelijk brak de dag aan, waarop hij vrouw en kind zou ontmoeten. Hij ontving haar aan het station, maar hoe was hij veranderd! Hij was somber, had nauwelijks een groet voor haar en het kind, hij sloeg de oogen niet op, hij was vroolijk noch blij! Wel hadden de brieven een onaangenamen indruk op zijne vrouw gemaakt, maar zij had steeds verschoonende redenen voor de stemming, die er zich in uitsprak gevonden. Zij vreesde nu evenwel dat hij ongesteld was, en vraagde hem daarnaar, maar ontving nauwelijks een antwoord. Onder de koffie nam hij de krant, sprak geen woord en begaf zich zoo spoedig mogelijk naar het kantoor. Een nieuwe strijd werd gestreden. Zou hij nu thuis blijven, en nog zijn genoeg vinden bij vrouw en kind, en nog zijn huiselijk genot verreschatten boven alle genoegens buitenshuis te vinden? Neen, hij gevoelde, er bestond voor hem geen genot meer dan temidden zijner drinkgezellen en speelgenooten; hij kon geen avond hun gezelschap meer missen, maar — hoe in hun gezelschap te komen?

Hij durfde zijne vrouw niet mededeelen waar hij in 't vervolg zijne avonden wenschte door te brengen;

dus moest hij haar misleiden. 't Was nu niet meer de strijd tegen het kwaad, die hem verontrustte; maar 't was nu de moeielijkheid om de bezwaren, die zich opdeden tegen de volvoering van het kwaad, te boven te komen, die hem onrustig maakte.

Den eersten avond gaf hij voor eene boodschap te moeten verrichten, een volgenden moest hij voor zaken uit, dan moest hij iemand bezoeken, later weder onafgewerkte stukken op het kantoor in orde brengen. In het eerst kwam hij vroeg thuis; dit werd evenwel langzamerhand later, zoodat zijne vrouw al spoedig geheele avonden en somtijds een deel van den nacht op hem zat te wachten. Hoeveel bange uren bracht zij door; hoevele tranen werden geschreid! Te duidelijk was het hem aan te zien hoe en waar hij zijne avonden doorbracht, dan dat eenige twijfel daaromtrent mogelijk was. Zijn geest werd verduisterd, zijn gemoed verbitterd, zijn humeur onuitstaanbaar. Zijne zaken leden geweldig, en elke nieuwe teleurstelling moest vergeten worden, door zich opnieuw te bedwelmen door den heilloozen drank. Arme vrouw, arm kind, het hart, dat eenmaal voor u geopend was, is thans voor u gesloten.

De drankgod heeft een nieuwe overwinning behaald. Het gedrag van den heer N. werd spoedig algemeen bekend, hij verloor het vertrouwen; velen die vroeger zaken met hem deden vervoegden zich bij anderen, en 't duurde niet lang of men hoorde dat het hem onmogelijk was aan zijne verplichtingen te voldoen.

Hoe maakte het in dien tijd zijne vrouw?

Zij kwijnde weg naar het lichaam. In het eerst

beproofde zij met alle kracht der liefde hem terug te brengen van den verkeerden weg, hem te redden. Zij spande al hare krachten in, om hem terug te voeren in den huiselijken kring, maar al hare pogingen werden met ondank en teleurstelling beloond.

Van al haar geluk bleef haar slechts de herinnering over. Zij herdacht hare jeugd, het ouderlijk huis, de liefdevolle ouders, die haar door den dood waren ontnomen. O, die moeder, hoe zweefde dat beeld voor haar geest. Die moeder, die haar zoo menigmaal had gesproken over het vergankelijke van het aardsche, die haar leerde in alles hare toevlucht te nemen tot Hem, die nooit een bidder afwijst, die altijd helpen kan en wil, wanneer zijne hulp in waarheid wordt afgesmeekt! Zij leerde in den nood tot Hem gaan, dien zij in dagen van voorspoed had vergeten. Zij verkreeg daardoor kracht om met gebroken hart toch haar kind te troosten, het op te voeden en te wijzen op Hem, dien zij nu leerde liefhebben met haar gansche hart.

Kostelijke erfenis eener vrome moeder, heerlijke vrucht der Christelijke opvoeding. Het zaad, dat eenmaal gestrooid was, kwam tot rijpheid. De Bijbel, zoo langen tijd voor haar een gesloten boek, werd nu door haar gezocht en gelezen, en 't hart gevoelde het, elk woord was haar balsem in de diepe wonde des harten. Haar ontrust gemoed werd kalm, de troost van het Evangelie deed haar het haar opgelegd leed met onderwerping dragen, en zij behield hoop voor de toekomst, want God zou eindelijk haar aanhoudend gebed verhooren, en zij zou door de kracht

des gebeds haren man redden. Dat was van nu af haar levensdoel.

Ruim negen jaar later vinden wij moeder en kind terug op het zolderkamertje in de achterbuurt. De moeder is krank. Het lichaam heeft alle kommer en jammer niet kunnen verdragen en de geschiedenis der laatste jaren staat haar op het aangezicht geteekend. Armoede, kommer en verdriet lieten sporen achter; maar toch het oog was kalm; de geest was steeds versterkt door de troostvolle gemeenschap met God. Al wat de aarde aanbood had zij ten offer moeten brengen. Rijkdom, pracht, eer en aanzien alles was verdwenen; het een na het ander was haar ontnomen, het huiselijk geluk was verwoest, en toch gevoelde zij dat zij rijk was in God, toch gevoelde zij in dien God kracht om staande te blijven en voort te gaan in het gebed, dat nu reeds meer dan negen jaren lang door haar tot God werd opgezonden. Zij wanhoopte niet; op Gods tijd zou de redding daar zijn. Evenals reeds zoovele dagen was hij ook dezen morgen uitgegaan, om in de kroeg zijn vermaak te zoeken en moeder en kind wisten wat hun te wachten stond. Tegen het middaguur kwam hij gewoonlijk thuis en deed dan vrouw en kind, door hem ongelukkig gemaakt, sidderen en beven door zijne godslasteringen. Natuurlijk moest hij allerlei middelen te baat nemen, om zich geld te verschaffen. Meubelen om te verkoopen bezaten zij niet meer, kleederen niet meer dan het hoogstnoodzakelijke, hunne dekking beschutte nauwelijks de ledematen voor verstijving, en toch had

hij dezen morgen bij zijn vertrek een deken medegenomen en die voor weinige stuivers verkocht. Tegen zijne gewoonte kwam hij den ganschen dag niet thuis. Hij verteerde hetgeen hij gebeurd had, en 't was eerst 's avonds laat toen men aan het gestommel op de trap kon vernemen dat hij huiswaarts keerde. Hij ging niet met het doel om thuis te blijven, maar alleen om te zien of er wellicht nog iets was, dat hij kon medenemen en waardoor hij wederom zijn drankdorst zou kunnen lesschen. Moeder en kind lagen te bed. Het kind sliep, de moeder niet. De weldadige slaap had zich over de arme Anna ontfermd. Honger en koude, kommer en dorst waren vergeten — zij rustte, het schuldelooze kind. De moeder had den vader reeds op de trap vernomen en keerde het oog naar de deur. De deur werd geopend en — daar stond haar man, de vader van haar kind, en dat was — een dronkaard. Zijn geheele voorkomen wees het aan; en dat is de man, die haar zoo lief was, die haar voor altijd trouw had gezworen, die beloofd had bij den doop van hun kind, dat kind op te voeden tot eer van God in den hemel; — zij kon niet spreken, maar slechts een zucht steeg tot God.

Geheel andere gedachten doorkruisten het brein van den vader. Hij zocht iets om te verkoopen, maar reeds jaren lang had hij gezocht en gevonden — nu was er niets meer. Eindelijk viel zijn oog op een pop, die de kleine Anna zelfs in haar slaap vasthoudt. Het was een kerstgeschenk, haar door eene vriendelijke dame op de zondagschool geschonken.

Die pop is geld, neen, is brandewijn waard! Met

deze gedachte sluipt de ontaarde vader vooruit en ontsteelt zijn eenig kind den eenigen rijkdom, die haar in de armoede was overgebleven, en waarvoor?

Zoo diep valt de mensch, die zich aan den drank verslaaft, dat zelfs de heiligste banden worden losgerukt!

Als een dief sluipt hij weg. Op straat gekomen, spoedt hij zich naar de herberg en biedt den herbergier de pop aan van zijn kind, indien hij hem daarvoor eenige glazen brandewijn wil geven. Spoedig is de koop gesloten, en de vader zet zich neder bij het glas ten koste van de eenige vreugde, die zijn kind in haar armoede was overgebleven.

Niet lang na het vertrek van den vader ontwaakt Anna, en spoedig bemerkt zij haar verlies. Luid weenend klaagt zij haar nood aan hare moeder, die wist waar de pop gebleven was en waartoe die moest dienen.

Hoe zal zij haar kind vertroosten? De eenige bron van troost werd door haar voor zichzelf en het kind gezocht. Wederom gebeden, wederom gesmeekt; de moeder worstelde in het gebed. Het was om het behoud van haar man dat zij God smeekte, zoo vurig smeekte, dat het baar was als sprak eene stem: „Uw gebed is verhoord.” Langen tijd hadden zij in het gebed doorgebracht, en nog gingen zij voort toen de deur werd geopend. 't Was de vader; met onvaste schreden had hij de trap beklommen, maar vloeken noch tieren was gehoord. Daar staat hij en beeft en siddert; wat was er gebeurd? — Het kind van den herbergier scheen door het leven en geweld in de

gelagkamer niet te kunnen slapen en de moeder trachtte het schreiende kind met de nieuwe pop tevreden te stellen. Weinige oogenblikken later wordt de deur van de gelagkamer geopend en het kind komt de kamer binnen met de pop in de armen en is vroolijk. Dat gezicht werkt ontnuchterend op den dronkaard. Dat kind speelt met de pop van zijn kind, en is vroolijk, terwijl het zijne — — — Hij durft niet doordenken; hij kan die gedachte niet verdragen, hij kan het kind niet zien. De angst doet hem het zweet op het voorhoofd parelen, en hij moet de herberg verlaten. Buiten gekomen wordt hem hoe langer hoe meer het verschrikkelijke van zijn gedrag duidelijk; hij loopt de eene straat in, de andere uit, hij loopt de straten door en vindt nergens rust, overal verwijt, overal onrust! Het leven is hem een last, hij wil niet langer leven en toch — hij kan er niet toe komen om het zelf te verkorten. Het gebed was verhoord, de kracht des gebeds werd bewezen in dezen ongelukkigen dronkaard. Onwillekeurig nadert hij de buurt, waarin hij woont, treedt hij zijn huis en kamer binnen, en wat ziet zijn oog, wat hoort zijn oor? Een gebed vol liefde voor hem opgezonden tot den almachtigen God. Zijne vrouw en zijn kind bidden voor hem, die jaren lang slechts hun ongeluk bewerkte. De kranke vrouw en het verhongerde kind gedenken hem nog in liefde! Hij is geslagen. God heeft het gebed verhoord, de zondaar gevoelt berouw, en het vervolg deed zien dat dit berouw het ware was. Nog feller strijd dan hij ooit tevoren had gestreden moest hij nu strijden; maar hij zegevierde gesteund door het gebed zijner vrouw.

Hij leerde de kracht van het gebed inzien en mocht die later zelf gevoelen.

Lang duurde het vóór hij kon zeggen zelf den steun gevonden te hebben, die zijn wankelenden voet kon schragen op het glibberig pad door het leven; maar hij vond hem. Vier jaren later bewoonde deze familie geen achterbuurt meer. Behoorden zij niet tot de aanzienlijken, zij behoorden ook niet tot de geringen. Dat de hand des vlijtigen rijk maakt werd in dit gezin bevestigd. Vrede en liefde, die heerlijke vruchten van de liefde Gods, wonen in dit gezin en stellen het velen tot voorbeeld.

Bidt en u zal gegeven worden.

NIEUWE VERHALEN VOOR ZONDAGSCHOLEN EN HUISGEZIN.

Eerste Serie.

EENE AANGENAME VERGISSING.
DE ZEGEN VAN DEN BLANKEN MAN.
HEBT UW NAASTEN LIEF ALS UZELF.
HET GESPAARDE DUBBELTJE.

DOOR

A. J. HOOGENBIRK.

Tweede Serie.

E. J. VEENENDAAL,
DE COLPORTEUR.

K. A. VAN LUMMEL,
DE SCHIPBREUK.

A. J. HOOGENBIRK,
EINDELIJK NOG GERED.
K. A. VAN LUMMEL,
HET KIND VAN DEN
DRONKAARD.

Derde Serie.

A. J. HOOGENBIRK,
DE VERLOREN ARMBAND.

P. VERGERS,
DE WEESKNAAP, OF DE
HEER ZORGT VOOR DIE HEM
LIEFHEBBEN.

J. E. GROENEVELT,
UITGAAN, OF DENGENEN.
DIE GOD LIEFHEBBEN
MOETEN ALLE DINGEN
MEDEWERKEN TEN GOEDE.
E. J. VEENENDAAL,
DE LAATSTE HARING.

Vierde Serie.

P. VERGERS,
MARTHA EN MARIA, OF HET
RIJKE EN HET
ZIGEUNER MEISJE.

A. J. HOOGENBIRK,
HET ONNOODIGE GEBED.

J. E. GROENEVELT,
DE LAMMERGIER, OF
HET LEVENDE VERJAARS-
GESCHENK.
A. J. HOOGENBIRK,
HOE EEN HYENA EEN MENSCH
REDDE.

Prijs van elk boekje f 0.15; 25 Ex. f 2.50.

Prijs van elke serie . . . . . - 0.50.

10 Pakjes van 4 nummers . . . . . - 4.—.